

Yarım Kalan Hayat

– nurşan · 31 Mayıs 2015

YARIM KALAN HAYAT

İşte ,yine aynı ses kulaklarında yankılanıyordu. Duymak istemiyordu artık , her gece aynı saatte kendisini uyandıran içini acıtan bu sesi.

Yardım etttt,Yardım et!

Yatağında bir oraya bir buraya döndü.Sesi duymamak için kulaklarını yastıkla kapattı ama olmadı.Ses daha çok yükseldi.

Yardım ettt ,

Başucundaki lambanın düğmesine dokundu.Oda bir anda aydınlanınca biraz rahatladı.Yatağında oturdu.Dili damağı kurumuştı..Komidinin üzerindeki suya uzandı ,bir yudum içti.Saat gecenin üç buçuğuydu .

Yataktan kalktı ,kalkarken de sersemledi ,düşmemek için yatağın kenarına tutundu. Duyduğu sesin etkisiyle iyice bunalmıştı,yüzündeki terleri elinin tersiyle sildi..Odanın penceresine yaklaştı.Pencereyi araladı.Ortalık derin bir sessizlik içindeydi.Bütün gece uykusuz kalan sokak lambalarının ışıkları arada bir gözlerini kapatırcasına azalıyor,sonra tekrar birkaç titremeyle çoğalıyordu.

Dışarıyı seyredenken apartmana yakın olan sokak lambasının altında birden bir gölgenin belirdiğini gördü. Ürktü, gözlerini kaçırmak istedi ama insanoğlunun doğuştan getirdiği gizemli şeylere olan merak onda da vardı. Bu duyguyla, kendine cesaret vererek perdenin arkasından gölgeyi izlemeye başladı . Gölge iyice görünür hale geldi.İşte kollar ,işte zayıf bacaklar ,işte solgun küçük bir yüz.Ufak tefek oluşundan bunun bir çocuk olduğunu anlamak zor olmadı. Gölge başını yukarıya kaldırdı ve gözlerini yazarın penceresine dikti . Sanki yazar tarafından izlendiğini biliyordu. Yazar gecenin ürkütücü karanlığında sokaktaki bu çocuğu görünce tedirgin oldu. Çocuğa seslenmek ya da seslenmemek konusunda kararsız kaldı .Küçük bir çocuğun kendisine ne zararı dokunabilirdi ki?Çocuğa bu saatte dışarıda ne yaptığını sormalıydı . Pencereden kafasını çıkardı .Tam ağzını açıp seslenecekken ,çocuk : Yardım etttt,yardım et!, diye bağırdı.

Yazar irkildi ,her gece duyduğu ses bu sestı ,bu çocuk sesiydi. Heyecanlandı , üstünü değiştirmeden ,pijamalarıyla apar topar aşağıya indi.Çocuğun derdini anlamak ve ona yardım etmek istiyordu.Sokak lambasının yanına geldiğinde çocuğun yürümeye başladığını gördü.Çocuk ona eliyle gel işareti yapıyor ve adımlarını sıklaştırıyordu.Üstü başı toz içinde olan bu çocuk yürüdükçe etrafı da bir toz duman kaplıyordu.Yazar bir yandan tozdan dolayı kesik kesik öksürüyor ,bir yandan da çocuğu kaybetmemek için hızlanıyordu.Sonra çocuk koşmaya başladı o da arkasından.

Çocuk ve yazar uzun , karanlık yollardan geçtiler.Yazar korkuyla çocuğu izlerken karanlık sokaklardaki mavi numaraları aklında tutmaya çalışıyordu.Zihninde geri dönerken hangi yolu takip edeceğinin haritasın çiziyordu. Bir üç beş otuz dört ...Evet otuz dördüncü sokakta çocuk durdu .Sokağın

sonundaki bir kutuyu andıran küçük eve yaklaştı ,kapıyı iterek içeri girdi. Tabii yazar da onu takip etti.. Girdikleri ev tek odadan ibaretti ..Evin içinde loş bir ışık vardı.Ortadaki masanın üzerindeki tek mumdu bu ışığın kaynağı. Çocuk hiç konuşmadan masaya yaklaştı masanın üzerinde duran kırmızı kaplı defteri aldı Yüksek sesle okumaya başladı .

Güneşin kavurduğu bir yaz gününde parktaki havuzda serinleyen Ahmet,Hasan ,Ali

Bu hikaye yazara çok tanıdık geldi .Çocuk tam otuz dördüncü sayfanın sonunda yutkundu.Yazara döndü.Yardım ett,yardım ett,diye haykırdı.Tutsak olmak istemiyorum,insanlarla tanışmak onlarla dost olmak istiyorum,,Bu sözlerden sonra çocuk küçüldü ,küçüldü,bir damla mürekkebe dönerek önündeki deftere damladı.

Yazar gördükleri karşısında şok olmuştu.Uzun süre kendine gelemedi.Masanın üstündeki deftere yaklaştı.Ona uzanırken bir el defterin içinden çıkıp onun elini tuttu.Yazar direndi kurtulmak istedi ama kendisini deftere çeken bu elin kuvvetine daha fazla dayanamadı..Bir girdap içinde sürükleniyordu şimdi..

Zırrrrrr

Bu sesle silkindi.Yatağındaydı .Kan ter içinde kalmıştı.Kendisini işe gitme vakti geldiği için uyandıran bu saat ziline hayatında hiç bu kadar sevinmemişti.

Çok şükür rüyaymış, bütün yaşadıklarım ,diye derin bir oh çekti.

Sonra gördüğü rüyanın ayrıntılarını düşündü. Çocuk, otuz dördüncü sokak, yardım et çığıkları ve defter...

Hepsi bir biriyle bağlantılı olmalıydı. Zihninde bütün bu gördüklerini anlamlandırmaya çalışırken sehpanın üzerindeki bir arkadaşının kendisine armağan ettiği , roman gözüne ilişti.

Kitabın önsözündeki büyük puntolarla yazılmış şu cümleler dikkatini çekti.

Bir yazar için hikayeleri onun dünyaya getirdiği çocuklarıdır. Yarım kalan her hikaye öksüz kalan bir çocuk gibidir .Okuyucuya ulaşmayan hikayelerdeki kahramanlar ruhsuz bedenlerdir. .Okuyucu onlara can verir.Hikayeler okuyucularıyla ölümsüzleşir.

Yarım kalan hikaye, çocuk işte şimdi taşlar yerine oturdu dedi heyecanla yazar.

Evet,onun da yarım kalan bir hikayesi vardı,trafik kazasında yitirdiği eşi ve çocuğuyla ,yarım kalan hayatı gibi.Sevdiklerini kaybetmenin acısıyla yeni başladığı hikayesini apar topar tavan arasına kaldırmış bir daha da onun yüzüne bakmamıştı. Toparlandığında ise o tavan arasındaki yedi yaşındaki çocuğun hikayesini unutup gitmişti. Üzerine pek çok öykü yazmış ama hiç birinde bu çocuk kahramana yer vermemişti.

Hemen tavan arasına koştu. Bir köşeye fırlattığı üzeri toz tabakasından görünmez olmuş defteri aldı.Açtı

Güneşin kavurduğu bir yaz gününde parkta ki havuzda serinleyen Ahmet,Hasan ,Ali

Okudu ,okudu ..Otuz dördüncü sayfada hikaye yarım kalmıştı ve sayfanın ortasında kocaman bir mürekkep lekesi vardı.Yazar defteri bağrına bastı.

Sana yardım edeceğim Hasan, seni esaretten kurtaracağım ,dedi.Defterini aldı ve çalışma odasına götürdü.Kalemını mürekkeğini de hazırladı hikayesini tamamlamak için.

O gece rüyasında bir çocuk ona gülümseyerek teşekkür ediyordu.